25/12/2020

Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου: Χριστός γεννάται

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Χριστός γεννάται, δοξάσατε…» Η ορθόδοξη υμνολογία των Χριστουγέννων αναγγέλλει θριαμβευτικά, αλλά και τοποθετεί θεολογικά, το μέγα μυστήριο της θείας ενανθρωπήσεως.

Αφ’ ότου οι προπάτορές μας, ο Αδάμ και η Εύα, παρήκουσαν την εντολή του Θεού και εκδιώχθηκαν από τον παράδεισο, «η αμαρτία ηγέρθη ως μεσότοιχον έχθρας μεταξύ Θεού και ανθρώπου», όπως γράφει στην Ιερά Κατήχησί του ο άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, με αποτέλεσμα την ολέθρια αποδέσμευσι του ανθρώπου από τον φιλάνθρωπο Θεό και την αναπόφευκτη υποταγή του στον μισόκαλο διάβολο, στην αμαρτία και τον θάνατο. Έτσι, «προ της Χριστού παρουσίας – λέει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος – εβασιλεύετο ημών η φύσις υπό του διαβόλου, υπό της αμαρτίας, υπό του θανάτου… Και ο μεν διάβολος ηπάτα, η δε αμαρτία έσφαζεν, ο δε θάνατος έθαπτεν».

Για τη λύτρωσι του ανθρώπου από την τυραννία της ψυχοκτόνου αυτής τριάδος (διάβολος, αμαρτία, θάνατος), δεν απέμενε άλλη ελπίδα από την άφατη θεία φιλανθρωπία.

Έτσι «ο πανάγιος του Πατρός Υιός, εικών ων του Πατρός, παρεγένετο επί τους

ημετέρους τόπους, ίνα τον κατ’ αυτόν πεποιημένον άνθρωπον ανακαίνιση» (Μ. Αθανάσιος).

Γι’ αυτό λοιπόν χαίρει η οικουμένη. γι’ αυτό πανηγυρίζει η Εκκλησία. γι’ αυτό του Χρυσορρήμονος η γλώσσα αποκαλεί την εορτή των Χριστουγέννων «μητρόπολιν πασών των εορτών». γι’ αυτό όλοι οι άνθρωποι σκιρτούμε τώρα με ελπίδα: «ότι Θεός εν σαρκί εφάνη, σωτήρ των ψυχών ημών».

Η ομιλία του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου «Εις το γενέθλιον του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού», της οποίας το μεγαλύτερο μέρος ακολουθεί σε ελεύθερη νεοελληνική απόδοσι, εκφωνήθηκε στην Αντιόχεια, κάποια Χριστούγεννα της προτελευταίας δεκαετίας του 4ου αι.

Θέμα της είναι το μυστήριο της σαρκώσεως του Λόγου του Θεού και η ερμηνεία του μεγαλειώδους σχεδίου της θείας οικονομίας. Συγκρίνοντας ο άγιος πατήρ τα γεγονότα Παλαιάς Διαθήκης και Καινής, διαπιστώνει την προαγγελία της ενανθρωπήσεως του Κυρίου, την οποία, αν και γνώριζαν οι Ιουδαίοι, δεν αποδέχθηκαν. Έτσι, τόσο αυτοί όσο, κατ’ επέκτασι, και όλοι οι ανά τους αιώνες άπιστοι και αμφισβητίες ελέγχονται για την αγνωμοσύνη τους προς τον ευεργέτη μας Κύριο.

Ο λόγος του ιερού Χρυσοστόμου με το ενθουσιώδες πανηγυρικό ύφος, τη συστηματική αγιογραφική κατοχύρωσι, τον πλούτο των επιχειρημάτων και τη θεολογική σαφήνεια, τέρπει, πείθει, ενθουσιάζει, συναρπάζει…

Με συνοδοιπόρο λοιπόν τον ιερό πατέρα και τα χρυσά του λόγια, ας πορευθούμε μέχρι το «θεοδέγμον σπήλαιον», κι ας προσκυνήσουμε τον «σπαργάνοις ειλημένον» για τη σωτηρία μας Θεάνθρωπο Κύριο.

Χριστός γεννάται

Μυστήριο παράξενο και παράδοξο αντικρύζω. Φωνές ποιμένων φθάνουν μέχρι τ’ αυτιά μου. Δεν παίζουν σήμερα με τις φλογέρες τους κάποιο τυχαίο σκοπό. Τα χείλη τους ψάλλουν ύμνο ουράνιο.
Οι άγγελοι υμνολογούν, οι αρχάγγελοι ανυμνούν, ψάλλουν τα χερουβείμ και δοξολογούν τα σεραφείμ. Πανηγυρίζουν όλοι βλέποντας τον Θεό στη γη και τον άνθρωπο στους ουρανούς.

Σήμερα η Βηθλεέμ μιμήθηκε τον ουρανό: αντί για αστέρια δέχθηκε τους αγγέλους. αντί για ήλιο, δέχθηκε τον ήλιο της δικαιοσύνης. Μη ζητάς να μάθης πώς. «Όπου γαρ βούλεται Θεός, νικάται φύσεως τάξις».

Εκείνος λοιπόν το θέλησε. Και το έκανε. Κατέβηκε στη γη και έσωσε τον άνθρωπο. Όλα συνεργάστηκαν μαζί του γι’ αυτό τον σκοπό.
Σήμερα γεννιέται αυτός που υπάρχει αιώνια, και γίνεται αυτό που ποτέ δεν υπήρξε. Είναι Θεός και γίνεται άνθρωπος. Γίνεται άνθρωπος, και πάλι Θεός μένει.

Όταν γεννήθηκε, οι Ιουδαίοι δεν δέχονταν την παράδοξη γέννησί του: Από τη μια οι Φαρισαίοι παρερμήνευαν τα ιερά βιβλία. κι από την άλλη οι γραμματείς δίδασκαν άλλα αντί άλλων. Ο Ηρώδης πάλι ζητούσε να βρη το νεογέννητο βρέφος όχι για να το τιμήση, μα για να το σκοτώση.

Ε, λοιπόν, όλοι αυτοί σήμερα τρίβουν τα μάτια τους, βλέποντας τον βασιλιά τ’ ουρανού να βρίσκεται στη γη, μ’ ανθρώπινη σάρκα, γεννημένος από παρθενική μήτρα.

Και ήρθαν οι βασιλείς να προσκυνήσουν τον επουράνιο βασιλιά της δόξης.
Ήρθαν οι στρατιώτες να υπηρετήσουν τον αρχιστράτηγο των ουρανίων δυνάμεων.
Ήρθαν οι γυναίκες να προσκυνήσουν εκείνον που μετέβαλε τις λύπες της γυναίκας σε χαρά.
Ήρθαν οι παρθένες να προσκυνήσουν εκείνον που δημιούργησε τους μαστούς και το γάλα, και τώρα θηλάζει από μητέρα παρθένο.
Ήρθαν τα νήπια να προσκυνήσουν εκείνον που έγινε νήπιο, για να συνθέση δοξολογικό ύμνο «εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων».
Ήρθαν τα παιδιά να προσκυνήσουν εκείνον που η μανία του Ηρώδη τα ανέδειξε σε πρωτομάρτυρες.
Ήρθαν οι άνδρες να προσκυνήσουν εκείνον που έγινε άνθρωπος για ν’ απαλλάξη τους ανθρώπους από τα δεινά τους.
Ήρθαν οι ποιμένες να προσκυνήσουν τον καλό ποιμένα, που θυσίασε τη ζωή του για χάρι των προβάτων.
Ήρθαν οι ιερείς να προσκυνήσουν εκείνον που έγινε αρχιερεύς «κατά την τάξιν Μελχισεδέκ».
Ήρθαν οι δούλοι να προσκυνήσουν εκείνον που πήρε δούλου μορφή, για να μετατρέψη τη δουλεία μας σ’ ελευθερία.
Ήρθαν οι ψαράδες να προσκυνήσουν εκείνον που τους μετέβαλε σε «αλιείς ανθρώπων».
Ήρθαν οι τελώνες να προσκυνήσουν εκείνον που από τους τελώνες ανέδειξε ευαγγελιστή.
Ήρθαν οι πόρνες να προσκυνήσουν εκείνον που παρέδωσε τα πόδια του στα δάκρυα μιας πόρνης.
Κοντολογής, ήρθαν όλοι οι αμαρτωλοί να δουν τον Αμνό του Θεού, που σηκώνει στους ώμους του την αμαρτία του κόσμου:

Οι μάγοι για να τον προσκυνήσουν.
οι ποιμένες για να τον δοξολογήσουν.
οι τελώνες για να τον κηρύξουν.
οι πόρνες για να του προσφέρουν μύρα.
η Σαμαρείτις για να ξεδιψάση.
η Χαναναία για να ευεργετηθή.

Αφού λοιπόν όλοι σκιρτούν από χαρά, θέλω κι εγώ να σκιρτήσω, θέλω να χορέψω, θέλω να πανηγυρίσω. Χωρίς κιθάρα, χωρίς αυλό, χωρίς λαμπάδες αναμμένες στα χέρια μου. Πανηγυρίζω κρατώντας, αντί γι' αυτά, τα σπάργανα του Χριστού. Αυτά είναι η ελπίδα μου, αυτά η ζωή μου, αυτά η σωτηρία μου, αυτά ο αυλός μου, αυτά η κιθάρα μου. Γι' αυτό τα 'χω μαζί μου: για να πάρω από τη δύναμί τους δύναμι, για να φωνάξω μαζί με τους αγγέλους «δόξα εν υψίστοις Θεώ», και με τους ποιμένες «και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία» (Λουκ. 2, 14).

Και ξέρετε γιατί; Γιατί εκείνος που προαιώνια γεννήθηκε από τον Πατέρα ανεξήγητα, γεννιέται σήμερα από παρθένο υπερφυσικά. Το πώς, το γνωρίζει η χάρις του Αγίου Πνεύματος. Εμείς μόνο τούτο μπορούμε να πούμε: ότι αληθινή είναι και η ουράνια γέννησίς του, αδιάψευστη είναι και η επίγεια. Αλήθεια είναι ότι γεννήθηκε Θεός από Θεό, αλήθεια είναι και ότι γεννήθηκε άνθρωπος από παρθένο. Στον ουρανό είναι ο μόνος που γεννήθηκε από τον Πατέρα μόνο, Υιός του μονογενής. Και στη γη είναι ο μόνος που γεννήθηκε από την Παρθένο μόνο. Υιός της μονογενής. Όπως στην περίπτωσιν της ουράνιας γεννήσεώς του είναι ασέβεια να σκεφθούμε μητέρα, έτσι και στην περίπτωσι της επίγειας γεννήσεώς του είναι βλασφημία να υποθέσουμε πατέρα. Ο Θεός τον εγέννησε με τρόπο θεϊκό. Η Παρθένος τον εγέννησε με τρόπο υπερφυσικό. Έτσι, ούτε η ουράνια γέννησίς του μπορεί να εξηγηθή, ούτε η ενανθρώπησίς του μπορεί να ερευνηθή. Το ότι τον εγέννησε η Παρθένος σήμερα το γνωρίζω. Το ότι τον εγέννησε ο Θεός προαιώνια το πιστεύω. Κι έχω μάθει να τιμώ σιωπηλά τη γέννησί του, χωρίς φιλοπερίεργες έρευνες κι ανώφελες συζητήσεις. Γιατί, σ' ό,τι αφορά τον Θεό, δεν πρέπει να στέκεται κανείς στη φυσική εξέλιξι των πραγμάτων, αλλά να πιστεύη στη δύναμι εκείνου που κατευθύνει τα πάντα.

Τί φυσικώτερο απ' το να γεννήση μια παντρεμένη γυναίκα; Αλλά και τί πιο παράδοξο απ' το να γέννηση παιδί μια παρθένος, χωρίς άνδρα, και πάλι παρθένος να μείνη;

Γι' αυτό λοιπόν, μπορούμε να ερευνούμε ό,τι γίνεται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους. Ό,τι όμως συμβαίνει με τρόπο υπερφυσικό, να το σεβόμαστε σιωπηλά. Όχι γιατί είναι επικίνδυνο, αλλ' επειδή είναι ανερμήνευτο.

Φόβο νιώθω μπροστά στο θείο μυστήριο.
«Τί είπω ή τί λαλήσω;»

Βλέπω εκείνη που γέννησε. Βλέπω κι εκείνον που γεννήθηκε. Αλλά τον τρόπο της γεννήσεως δεν μπορώ να τον καταλάβω. Όπου θέλει, βλέπετε, ο Θεός, νικώνται οι φυσικοί νόμοι. Έτσι έγινε κι εδώ: η φυσική τάξις παραμερίσθηκε, και ενήργησε η θεία θέλησις.
Πόσο ανέκφραστη είναι η ευσπλαχνία του Θεού!

Ο προαιώνιος Υιός του Θεού, ο άφθαρτος και αόρατος και ασώματος, κατοίκησε μέσα στο φθαρτό και ορατό σώμα μας. Για ποιο λόγο; Να, όπως ξέρετε, εμείς οι άνθρωποι πιστεύουμε περισσότερο σ' ό,τι βλέπουμε παρά σ' ό,τι ακούμε. Στα ορατά πιστεύουμε. Στα αόρατα απιστούμε. Έτσι, δεν πιστεύαμε στον αόρατο αληθινό Θεό, αλλά λατρεύαμε ορατά είδωλα με μορφή ανθρώπων.

Δέχθηκε λοιπόν ο Θεός να παρουσιαστή μπροστά μας με ορατή μορφή ανθρώπου, για να διαλύση μ' αυτό τον τρόπο κάθε αμφιβολία για την ύπαρξί του. Κι ύστερα, αφού μας διδάξη με την αισθητή και αναμφισβήτητη παρουσία του, να μας οδηγήση εύκολα στην αληθινή πίστι, στα αόρατα και υπερφυσικά.

Κατάπληξι με γεμίζει το θαύμα!

Παιδί βλέπω τον παλαιό των ημερών!

Σε φάτνη αναπαύεται, αυτός που έχει θρόνο τον ουρανό!

Χέρια ανθρώπινα αγγίζουν τον απρόσιτο κι ασώματο!

Με σπάργανα είναι σφιχτοδεμένος, αυτός που σπάει τα δεσμά της αμαρτίας!

Όμως... αυτό είναι το θέλημά του: την ατιμία να μεταβάλη σε τιμή. με δόξα να ντύση την ευτέλεια. και την προσβολή σε αρετή να μεταπλάση.

Πήρε το σώμα μου. Μου προσφέρει το Πνεύμα του. Μου χαρίζει τον θησαυρό της αιώνιας ζωής παίρνοντας αλλά και δίνοντάς μου: παίρνει τη σάρκα μου για να με αγιάση. μου δίνει το Πνεύμα του για να με σώση.

«Ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει» (Ησ. 7, 14).
Τα λόγια είναι της συναγωγής, μα το απόκτημα της Εκκλησίας.
Η συναγωγή βρήκε τα κείμενα που ήτανε γραμμέ¬νο. η Εκκλησία ανεκάλυψε τον θησαυρό που ήταν μέσα τους κρυμμένος.
Η συναγωγή έβαψε το νήμα. η Εκκλησία φόρεσε τη βασιλική στολή.

Η Ιουδαία τον εγέννησε. η οικουμένη τον υποδέχθηκε.

Η συναγωγή τον εθήλασε και τον έθρεψε. η Εκκλησία τον παρέλαβε και ωφελήθηκε. Στη συναγωγή βλάστησε το κλήμα. εμείς όμως απολαμβάνουμε τα σταφύλια της αλήθειας.
Η συναγωγή τρύγησε τα σταφύλια. οι ειδωλολάτρες όμως πίνουν το μυστικό πιοτό. Εκείνη έσπειρε στην Ιουδαία τον σπόρο. οι ειδωλολάτρες όμως θέρισαν το στάχυ με το δρεπάνι της πίστεως. Αυτοί έκοψαν με σεβασμό το ρόδο, και στους Ιουδαίους έμεινε το αγκάθι της απιστίας.

Το πουλάκι πέταξε, κι αυτοί οι ανόητοι κάθονται και φυλάνε ακόμη τη φωλιά.

Οι Ιουδαίοι πασχίζουν να ερμηνεύσουν το βιβλίο του γράμματος, και οι ειδωλολάτρες τρυγούν τον καρπό του Πνεύματος.

«Ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει».
Πες μου Ιουδαίε, πες μου λοιπόν, ποιον εγέννησε;
Δείξε, σε παρακαλώ, θάρρος, έστω και σαν εκείνο που έδειξες μπροστά στον Ηρώδη. Αλλά δεν έχεις θάρρος. Και ξέρω γιατί: εξ αιτίας της επιβουλής σου. Στον Ηρώδη, μίλησες για να τον εξολόθρευση. σε μένα όμως δεν μιλάς για να μην τον προσκυνήσω.

Ποιον λοιπόν εγέννησε; Ποιον;
Τον δημιουργό της κτίσεως. Κι αν εσύ σωπαίνεις, η φύσις το βροντοφωνάζει. Τον εγέννησε λοιπόν με τον τρόπο που ο ίδιος θέλησε να γεννηθή. Στη φύσι δεν υπήρχε η δυνατότητα μιας τέτοιας γεννήσεως. Εκείνος όμως, σαν κύριος της φύσεως, επενόησε τρόπο γεννήσεως παράδοξο. Κι έδειξε έτσι ότι, και άνθρωπος που έγινε, δεν γεννήθηκε σαν άνθρωπος, μα όπως μόνο σε Θεό ταιριάζει.
Εκείνος που έπλασε τον Αδάμ από παρθένα γη, εκείνος που από τον Αδάμ κατόπιν έκαμε γυναίκα, γεννήθηκε σήμερα από παρθένο κόρη που νίκησε τη φύσι, ξεπερνώντας τον νόμο του γάμου.

Ο Αδάμ, τότε, χωρίς να έχη γυναίκα, γυναίκα απέκτησε.
Η Παρθένος τώρα, χωρίς να έχη άνδρα, άνδρα γέννησε.

Και γιατί έγινε αυτό; Να γιατί:
Οι γυναίκες είχαν ένα παλιό χρέος προς τους άνδρες, αφού από τον Αδάμ είχε βλαστήσει γυναίκα χωρίς τη μεσολάβησι άλλης γυναίκας. Γι' αυτό η Παρθένος σήμερα, ξεπληρώνοντας στους άνδρες το χρέος της Εύας, γέννησε χωρίς άνδρα, δείχνοντας έτσι την ισοτιμία της φύσεως.

Σώος έμεινε ο Αδάμ μετά την αφαίρεσι της πλευράς του.

Αδιάφθορη έμεινε κι η Παρθένος μετά τη γέννησι του βρέφους.

Αλλά πρόσεξε και κάτι ακόμη:
Δεν έπλασε ο Κύριος κάποιο άλλο σώμα για να εμφανισθή στη γη. Προσέλαβε το σώμα του ανθρώπου για να μη φανή ότι περιφρονεί την ύλη από την οποία δημιουργήθηκε ο Αδάμ. Ήρθαν έτσι, Θεός και άνθρωπος, σε μυστική ένωσι. Κι ο διάβολος, που είχε υποδουλώσει τον άνθρωπο, τράπηκε σε φυγή.

Ο Θεός γίνεται άνθρωπος, αλλά γεννιέται σαν Θεός. Αν προερχόταν, όπως εγώ, από ένα κοινό γάμο, πολλοί θα θεωρούσαν απάτη τη γέννησί του. Γι' αυτό γεννιέται από παρθένο. γι' αυτό διατηρεί τη μήτρα της άθικτη. γι' αυτό διαφυλάττει την παρθενία της ακεραία: για να γίνη ο παράξενος τρόπος της γεννήσεως αιτία ακλόνητης πίστεως.

Σ' αυτόν λοιπόν που θα αμφισβητήση την άσπορη γέννησι του Λόγου του Θεού, θα επικαλεσθώ σαν μάρτυρα την αμόλυντη σφραγίδα της παρθενίας.

Πες μου λοιπόν, Ιουδαίε, γέννησε η Παρθένος ή όχι; Κι αν μεν εγέννησε, γιατί δεν ομολογείς την υπερφυσική γέννησι; Αν πάλι δεν εγέννησε, γιατί εξαπάτησες τον Ηρώδη; Όταν εκείνος ζητούσε να μάθη «που ο Χριστός γεννάται», εσύ δεν είπες «εν Βηθλεέμ της Ιουδαίας;» (Ματθ. 2, 4). Μήπως εγώ γνώριζα την πόλι ή τον τόπο; Μήπως εγώ γνώριζα την αξία του βρέφους που ήρθε στον κόσμο; Ο Ησαΐας και οι προφήτες σας δεν μίλησαν γι' αυτό; Κι εσείς, οι αγνώμονες εχθροί, δεν εξηγήσατε την αλήθεια; Εσείς, οι γραμματείς κι οι Φαρισαίοι, οι ακριβείς φύλακες του νόμου, δεν μας διδάξατε για τον Χριστό; Εσείς δεν ερμηνεύσατε τις Γραφές; Μήπως εμείς γνωρίζαμε τη γλώσσα σας; Και όταν εγέννησε η Παρθένος, εσείς δεν παρουσιάσατε στον Ηρώδη τη μαρτυρία του προφήτη Μιχαία: «Και συ Βηθλεέμ, οίκος του Εφραθά, ουδαμώς ελαχίστη ει εν τοις ηγεμόσιν Ιούδα. εκ σου γαρ εξελεύσεται ηγούμενος, όστις ποιμανεί τον λαόν μου τον Ισραήλ»; (Ματθ. 2, 6).

Πολύ καλά είπε ο προφήτης «εκ σου». Από σας προήλθε και παρουσιάσθηκε σ' ολόκληρο τον κόσμο.
Παρουσιάσθηκε σαν άνθρωπος για να καθοδηγήση τους ανθρώπους. Παρουσιάσθηκε σαν Θεός για να σώση την οικουμένη.
Μα τί ωφέλιμοι εχθροί είστε εσείς! Τί φιλάνθρωποι κατήγοροι!

Εσείς κατά λάθος δείξατε πως το νεογέννητο της Βηθλεέμ είναι Θεός. Εσείς τον κηρύξατε χωρίς να το θέλετε. Εσείς τον φανερώσατε πασχίζοντας να τον κρύψετε. Εσείς τον ευεργετήσατε επιθυμώντας να τον βλάψετε.
Τί αστοιχείωτοι δάσκαλοι είστε, αλήθεια; Εσείς πεινάτε, και τρέφετε άλλους. Εσείς διψάτε, και ποτίζετε άλλους. Πάμπτωχοι είστε και πλουτίζετε άλλους.

Ελάτε λοιπόν να γιορτάσουμε. Ελάτε να πανηγυρίσουμε. Είναι παράξενος ο τρόπος της γιορτής – όσο παράξενος είναι κι ο λόγος της γεννήσεως του Χριστού.
Σήμερα λύθηκαν τα μακροχρόνια δεσμά.
Ο διάβολος καταντροπιάσθηκε.
Οι δαίμονες δραπέτευσαν.
Ο θάνατος καταργήθηκε.
Ο παράδεισος ανοίχθηκε.
Η κατάρα εξαφανίσθηκε.
Η αμαρτία διώχθηκε.
Η πλάνη απομακρύνθηκε.
Η αλήθεια αποκαλύφθηκε.
Το κήρυγμα της ευσεβείας ξεχύθηκε και διαδόθηκε παντού.
Η βασιλεία των ουρανών μεταφυτεύθηκε στη γη.
Οι άγγελοι συνομιλούν με τους ανθρώπους.
Όλα έγιναν ένα.

Γιατί;
Γιατί κατέβηκε ο Θεός στη γη κι ο άνθρωπος ανέβηκε στους ουρανούς. Κατέβηκε ο Θεός στη γη και πάλι βρίσκεται στον ουρανό. Ολόκληρος είναι στον ουρανό κι ολόκληρος στη γη. Έγινε άνθρωπος κι είναι Θεός. Είναι Θεός κι έλαβε σάρκα. Κρατιέται σε παρθενική αγκαλιά, και στα χέρια του κρατεί την οικουμένη.

Τρέχουν κοντά του οι μάγοι. Τρέχουμε κι εμείς. Τρέχει και τ’ αστέρι για να φανερώση τον Κύριο του ουρανού. Μα... κι εκείνος τρέχει. Τρέχει προς την Αίγυπτο. Και φαίνεται βέβαια πως πηγαίνει εκεί για ν’ αποφύγη την επιβουλή του Ηρώδη. Όμως τούτο γίνεται για να εκπληρωθούν τα προφητικά λόγια: «Έσται εν τη ημέρα εκείνη Ισραήλ τρίτος εν τοις Ασσυρίοις, και εν τοις Αιγυπτίοις ευλογημένος έσται ο λαός μου εν τη γη ην ευλόγησε Κύριος Σαβαώθ» (πρβλ. Ησ. 19, 24).

Τί λες, Ιουδαίε; Εσύ που ήσουν πρώτος έγινες τρίτος; Οι Αιγύπτιοι και οι Ασσύριοι μπήκαν μπροστά, και ο πρωτότοκος Ισραήλ πήγε πίσω;

Ναι. Έτσι είναι. Οι Ασσύριοι θα γίνουν πρώτοι, επειδή αυτοί πρώτοι με τους

μάγους τους προσκύνησαν τον Κύριο. Πίσω τους οι Αιγύπτιοι, που τον δέχθηκαν όταν κατέφυγε στα μέρη τους για ν’ αποφύγη την επιβουλή του Ηρώδη. Τρίτος και τελευταίος ο Ισραηλιτικός λαός, που γνώρισε τον Κύριο από τους αποστόλους, μετά τη βάπτισί του στον Ιορδάνη.

Τί άλλο μένει να πω;

Δημιουργό και φάτνη βλέπω… Βρέφος και σπάργανα… Λεχώνα παρθένο, περιφρονημένη. Φτώχεια πολλή… Ανέχεια πολλή…
Είδες όμως τί πλούτος μέσα στη μεγάλη φτώχεια; Ο πλούσιος πτώχευσε για χάρι μας. Δεν έχει ούτε κρεββάτι ούτε στρώμα. Μέσα σε φάτνη ταπεινή τον έχουν αποθέσει…

Ω φτώχεια, πλούτου πηγή!

Ω πλούτε αμέτρητε, κρυμμένε μες στη φτώχεια!

Μέσα στη φάτνη κείτεσαι, και την οικουμένη σαλεύεις.

Μέσα σε σπάργανα τυλίγεσαι, και σπας τα δεσμά της αμαρτίας.

Λέξι ακόμη δεν άρθρωσες, και δίδαξες τους μάγους τη θεογνωσία.

«Τί είπω ή τί λαλήσω;»
Να βρέφος σπαργανωμένο.
Να η Μαρία, μητέρα και παρθένος μαζί.
Να ο Ιωσήφ, πατέρας τάχα του παιδιού.
Εκείνη η γυναίκα, αυτός ο άνδρας. Νόμιμες οι ονομασίες, αλλά χωρίς περιεχόμενο.
Ο Ιωσήφ μνηστεύθηκε μόνο την Μαρία, και το Άγιο Πνεύμα την επεσκίασε. Έτσι, γεμάτος απορία, δεν ήξερε τι να υποθέση για το βρέφος: Να πη πως ήταν καρπός μοιχείας δεν τολμούσε. Να προφέρη λόγο βλάσφημο κατά της Παρθένου δεν μπορούσε. Ούτε πάλι δεχόταν το παιδί σαν δικό του, γιατί του ήταν άγνωστο το πώς και από ποιον γεννήθηκε.

Αλλά να που πάνω στη σύγχυσί του παίρνει απάντησι από τον ουρανό, με τη φωνή του αγγέλου: «Μη φοβού, Ιωσήφ. το γαρ γεννώμενον εξ αυτής εκ Πνεύματός εστιν αγίου» (Ματθ. 1, 20). Και φανέρωσε έτσι σ’ εκείνον και σε μας ότι το Άγιο Πνεύμα επεσκίασε την Παρθένο.
Γιατί όμως ο Χριστός θέλησε να γεννηθή από παρθένο αφήνοντας αβλαβή την παρθενία της;

Να γιατί:
Κάποτε ο διάβολος εξαπάτησε την παρθένο Εύα.

Τώρα ο άγγελος έφερε το λυτρωτικό μήνυμα στην παρθένο Μαριάμ.
Κάποτε η Εύα ξεστόμισε λόγο που έγινε αιτία θανάτου. Τώρα η Μαρία γέννησε τον Λόγο που έγινε αιτία αιώνιας ζωής.
Ο λόγος της Εύας έδειξε το δέντρο που έβγαλε τον Αδάμ από τον παράδεισο.
Ο Λόγος της Μαρίας έδειξε τον Σταυρό που έβαλε τον Αδάμ πάλι στον παράδεισο.

Σ’ αυτόν λοιπόν τον Λόγο του Θεού και Υιό της Παρθένου, που άνοιξε δρόμο μέσα σε τόπο αδιάβατο, ας αναπέμψουμε δοξολογία «συν τω Πατρί και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί, και εις τους αιώνας των αιώνων Αμήν».

ΠΗΓΗ:
Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
“ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ”
Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ
ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ 2000